

Turlederen på veg over Vestisen.

(Carl Martin Larsen)

Dagen etter delte gruppen seg i to. De som ennå ikke hadde fått nok sol tilbragte formiddagen i solveggen utenfor teltene, mens resten, som altså syntes de hadde fått mer enn nok, var klare til avmarsj allerede før fem i håp om å rekke nedturen gjennom Tverrådalen før det ble gjennomslagsføre. Det holdt nesten. De siste kilometerene ned mot Svartisdalen gård vekslet føret mellom grovkornet blautsnø til knes og bare lyngrabber. Ved Svartisdalshytta ble det å ta beina fatt. Mens det oppe ved lelirens fortsatt ville være full vinter i flere uker, hadde sommeren allerede fått et godt tak her nede i dalen. Løv og gras var allerede begynt å grønnes, og kvitveisen sto i full blomst. Denne voldsomme kontrasten, dette i løpet av få timer å komme fra full vinter til sommer er nok noe av det som huskes best fra turen, selv om hele turen selvsagt var en fin opplevelse. Og konklusjonen må i hvert fall bli: Noen bomtur var det ikke.

Lynnedslag

KJELL IVAR KNUTSEN

Innerdalshelg i juli. Vi hadde tatt mål av oss til å gjøre en skikkelig langtur. Men da meteorologen kom på lufta lørdag morgen og spådde tilskyende utover dagen, forandret vi brått våre planer.

Vi forlot Tindeklubbhytta i strålende solskinn, men lengst inne i Giklingdalen så vi tunge skoddebanker rulle opp fra Sunndalen. Etter en times motbakke var vi oppe ved innsteget. Nå lå både Giklingdalen og sjølve Innerdalen gjemt i gråkvit skodde. Og skodda nærmet seg, timeter for timeter krøp den oppover fjellsidene.

Opp «Nordvesten» gikk det fort — men ikke fort nok. Skodda var raskere og nådde oss igjen da vi skulle begynne på siste taulengde. Men du verden for noen minutter vi hadde da skodda passerte på sitt stille sig oppover. Varmt sollys og duvende skodde vekslet om overtaket noen korte minutter før skodda jafset til og lot oss være igjen i stille, grå luft.

Oppe ved varden kom mat og drikke fram. Klær og klatretstyr ble spredd på vanlig måte. Og midt i rotet satt vi og var enige med oss sjøl om at «Nordvesten» var ei riktig rute på en slik dag. Dessuten hadde vi jo beregnet tid og værromslag på en nesten perfekt måte.

Da skjedde det. En rar, vislende lyd skar i ørene, håret reiste seg rett til værs og kraftige trykkforandringer slo imot oss. Så smalt det — ikke det vanlige rullende tordenskrellet, men et kort og skarpt smell. Da vi fikk summet oss etter denne brutale overraskelsen, kjente vi det luktet brent i lufta rundt oss.

Innerdalstårnet er ikke noe blivende sted i slik en stund, så vi tok et hastig farvel med varden og forsvant med EB's på beina og ryggsekken i full uorden. Vi hadde det travelt på vår veg ned

P.S.

«Nordvesten» er ei kort, men fin klatrerute på Innerdalstårnet.

EB's er spesialstøvler for klatring. De er helt uegnet til å gå med — og hvertfall til å løpe ned fra Tårnet med.

D.S.